

Att falla med flaggan i topp

Publicerad: 22 februari 2016

Författare: Mikael Mjörnberg

Säsongen är över för Lindlöven efter den bittra sudden-förlusten i Piteå. Men laget gjorde vad det kunde och föll, minst sagt, med flaggan i topp.

”Vinner två playoff-matcher borta mot Piteå som var den norra Allettans bästa hemmalag och bara förlorade en enda match på hemmais, det gör inget lag från Hockeyettan.”

Så skrev jag i min krönika förra veckan. Lindlövens krigare till hockeyspelare höll på att bevisa mig fel. För jösses vilken resa det här blev.

Lindlöven mätte sig men fick inte in pucken och föll 0-4 hemma. Det borde ha varit ridå. Istället åkte laget till Norrland och svarade för två extremt heroiska insatser. Två matcher där man släppte in två mål på drygt sju perioder mot erkänt offensiv- och hemmastarka Piteå. Det är ett alldeles formidabelt facit.

Jag hade inte möjlighet att se lördagsmatchen som Lindlöven vann med 1-0 och tvingade fram en tredje och avgörande men de rapporter jag fått har alla varit samstämmiga. Lindlöven försvarade sig utmärkt, hade en storspelande Mattias Pettersson i kassen (karln har ju inte gjort annat än storspela den här säsongen!) och höll Piteå borta från de riktigt heta chanserna.

Det var samma sak i den tillknäppta fighten igår. Jag såg ett Lindlöven där alla spelare på rostern krigade för varandra och vågade gå för att vinna. Jag tyckte rent av att det såg ut som att det var Linde-krigarna som hade det mentala övertaget i matchens inledning.

Men när Jani Savolainen skickade in 2-1 till Piteå knappt tre minuter in i den femte perioden var säsongen ovillkorligen över.

Det blev ett dystert slut på en lysande säsong.

När Lindlöven-krigarna sätter sig ner och smälter förlusten, analyserar och bryter ner säsongen (något jag själv har för avsikt att grundligt göra framöver) kommer de att vara nöjda. Även om det känns fantastiskt tungt nu.

För handen på hjärtat, att ryka mot ett så starkt lag som Piteå i ett playoff är ingen skam och i slutändan är det nog trots allt den där torsken hemma i Lindehov som blev avgörande. Lindlöven gjorde nästan det omöjliga, men i slutändan vann man trots gediget krig inte två matcher i Piteå.

Som jag ser det föll man på oförmågan att skapa riktigt heta chanser mot en stark motståndare. Tittar man närmare på matcherna skapade Piteå betydligt fler målchanser och då är det också fullt logiskt att det var det rutinerade gänget som lyckades pilla in matchseriens sista puck och avgöra sudden-spelet.

Det var jättekul att se speediga spelare som Anton Tano, Jesper Stråle och Niclas Eklöv vrida, vända och jobba. Men rent krasst hade man väldigt svårt att skapa chanser, man hamnade alldeles för ofta ute i hörnen och ville, som det såg ut, vara lite för konstruktiva i många lägen istället för att bara knäppa chanspuckar på mål.

Lindlöven lyckades bara göra två mål på Piteå på drygt tre matcher. Det säger sig självt att då blir det svårt att vinna. Men jag skulle också vilja påstå att det inte berodde på oförmåga, utan på att man mötte en riktigt bra motståndare.

Uttåget är naturligtvis bittert, men Lindlöven gjorde det bra, väldigt, väldigt bra som tog den här matchserien så långt som man ändå gjorde. Med ett imponerande krig i tre matcher.

Laget personifierade verkligen uttrycket att falla med flaggan i topp och kan gå på semester med ryggen rak.

<https://lindenytt.com/nyheter/att-falla-med-flaggan-i-topp/>